

En hälsning från oss på

ABRIGO

Rainha
Sílvia

Kära Vänner och Medarbetare!

Medan jag skriver detta brev visar den största brasilianska tv-kanalen i direktsändning en svensk-brasiliansk landskamp från Råsunda stadion i Stockholm. Jag är inte särskilt intresserad av just fotboll, snarast tvärtom, men denna match väcker minnen. Då tänker jag inte i första hand på att den, meddelar just kommentatorn, är en avskedsmatch på ett klassiskt stadion. Men här har idag samlats ett gäng grånade svenska och brasilianska fotbollsveteraner från den VM-final för 55 år sedan, som kom att bli Råsundas genom tiderna mest omtalade match och en del av fotbollshistorien. Finalen i fotbolls VM på Råsunda 1958 utvecklade sig till en olidligt spännande match där det svenska laget till slut förlorade och där en ny stjärna föddes, den då endast 17-årige Pelé. En av den svenska fotbollshistoriens berömda matcher handlar om en förlust man minns och talar om med stolthet även sedan många

segrar blivit glömda. En förlust som inte var snöplig eftersom laget gjort sitt bästa och stått sig väl mot en en motståndare som var så mycket bättre, att det blev en ära att ha fått vara med och kämpa. Detta skedde långt innan fotbollen blev en miljardindustri, fotbollsspelarna tragiska broilers och arenorna tagits över av gäng som sökte utlopp för sin ilska. När man tänker efter får man konstatera att det inom många av livets områden är bättre att ha gått in i en ärlig kamp för en god sak och, stridit uthålligt och med blanka vapen även om man inte nådde ända fram, än att aldrig våga kämpa på andra områden än dem där man kan vara säker på att vinna. "Det är skönare lyss till den sträng som brast än att aldrig spänna en båge." för att citera Heidenstam.

På ledarsidan i en Stockholmstidning kunde man för några månader sedan läsa ett angrepp på Rädna Barnen, som i en annonskampanj medvetet provocerande skrivit: Vi lovar att dina pengar inte går till välgörenhet. Rädna Barnens kloka generalsekreterare, goda vännen Elisabeth Dahlin, gav ett rakt och riktigt svar. Man var inte ute efter att förringa givarnas gåvor, tvärtom önskade man hjälpa givare och medarbetare att förstå att de genom sitt engagemang är del i ett arbete för förändring, inte till ett stillastående cementerat med hjälp av allmosor.

Av en tillfällighet hade jag skrivit ungefär samma sak i ett tidigare rundbrev: Abrigo bedriver inte välgörenhet, utan betraktar givare och mottagare som medarbetare.

I övrigt får vi konstatera, att det finns ord och uttryck som i ett skede med rätta uppfattades som positiva, men som tiden gått förbi. Det var en gång ett stort framsteg när svensk fattigvård institutionaliserades och fattighus byggdes för att härbärgera dem, som tidigare fått gå hemlösa och tigga. 150 år senare finns fortfarande människor som saknar möjligheter att klara sig själva, och barn som inte får samma uppväxt som sina kamrater. Skall vi hänvisa dem till ett fattighus? Skulle vi ens kunna tänka oss en tidningsrubrik med orden: Samhället räddar ingen utan fattigvård?

Jag skall inte förneka, att det finns tillfällen då jag tänkt på hur mycket enklare det vore att dela ut pengar, mat och kläder, istället för att försöka förändra. Det förra ger beröm och beundran, det senare motstånd och motgångar, kritik och missförstånd.

Så här enkelt är det att skriva ut ett minnesblad!

Gå till: www.abrigo.se/minnesblad

och följ sedan anvisningarna

Minnesblad kan också beställas genom:

Sven-Börje Andersson, tel: 0303-93129,

e-post: svenborje@gmail.com

Anna Nilsson, tel 0340 – 661309,

Ragnhild Johansson, tel: 0524-23005

Ange på inbetalningskortet "Minnesblad sänt"

Men samhället kan bara förändras genom att människor förändras, inte bara "de andras" förändring utan också vår egen. Du som ger en gåva till vårt arbete och dem vi möter i vårt arbete har det gemensamt att ni är våra medarbetare för förändring. Vi påverkas av vårt engagemang för andra, vi lär oss att vi inte sitter inne med lösningar på alla problem, vi lär oss av andras kraft att överleva i till synes hopplösa situationer och vi provoceras till nytänkande och omvärderingar.

Ett nytänkande? "Nej, det är en fråga om jämvikt; nu skall ert överflöd avhjälpa deras brist, för att en annan gång deras överflöd skall avhjälpa er brist. Så blir det en jämvikt." Ordagrant från Nya Testamentet. Paulus. 2 Kor 8:14

Visst är det en positiv nyhet att vi nu kan få **Skatteavdrag för våra gåvor till**

Abrigo! Nu har över hundra av våra givare sänt in sin anmälan. Men vi skulle kunna bli ännu fler! Om samtliga skatteavdragsberättigade givare anmälde sig, skulle våra intäkter stiga med över 200.000 kronor! Låt oss utnyttja att vi fått en

möjlighet att påverka vart en del av våra skattepengar går. Det är enkelt att anmäla sig. Det räcker att Du skriver Ditt personnummer på inbetalningskortet eller sänder oss ett mail **abrigo2000@hotmail.com**

När vi får Din anmälan redovisar vi Dina gåvor till Skatteverket, som förtrycker dem på Din deklarationsblankett. Anmälan gäller retroaktivt från den 23 februari och innebär att varje gåva på minst 200 kronor per gåvotillfälle är avdragsberättigad, om det sammanlagda årsbidraget uppgår till minst 2000 kronor per år. Maxbeloppet för avdrag är 6000 kronor. **Skattereduktionen är 25 % av gåvobeloppet, det vill säga 500 till 1500 kronor.**

Du som i dag skänker 200 kronor per månad kan öka beloppet till 267 kronor utan att det skulle kosta dig mer! 300 kronor kan ökas till 400, och 500 kronor till 625

Autogiro är ett enkelt och kostnadsfritt sätt att sända gåvor. Vi har tyvärr haft inkörningsproblem med vår bank, SEB, som inte uppfyllt sina löften för tidsplanen, lämnat en rad felaktiga besked och gjort grava misstag som förorsakat oss mycket extra arbete.

Vi ber er som anmält er till autogiro observera att den första automatiska dragningen kommer att ske den 29 september. Inga dragningar har alltså skett från era konton under juni, juli och augusti, Men nu är vi igång och Du är välkommen att hör av Dig om Du önskar en blankett för autogiroanmälan. En sådan blankett finner Du också på vår hemsida: **www.abrigo.se** som just har uppdaterats med bland annat en presentation av de anställda på Abrigo.

Rio de Janeiro, den 29 augusti 2012
med många hälsningar

Stefan Martinsson
Direktor

Glöm inte att
meddela oss Ditt
personnummer för
skatteavdrag!

Hösten föredrag

- 30 sept. Göteborg, Vasakyrkan, kl 11
- 30 sept. Limmared, Församlingshemmet, kl 18
- 2 okt. Göteborg, Landalakapellet, kl 12
- 2 okt. Alingsås, Församlingshemmet kl 18
- 4 okt. Kungälv, Munkegärdeskyrkan, kl 12.30
- 7 okt. Bollebygds kyrka och församlingshem kl 10
- 9 okt. Frillesås, Idalaboden, kl 19
- 11 okt. Valinge församlingshem, kl 14
- 14 okt. Göteborg, Lundby Nya kyrka, kl 11
- 14 okt. Vårgårda, Centrumkyrkan, kl 17
- 21 okt. Stora Lundby församlingshem, kl 11
- 24 okt. Stenungsund, Kristinedalskyrkan, kl 19
- 25 okt. Kvänums församlingshem, kl 15
- 28 okt. Marstrands kyrka, kl 16

Vårens föredragsturné äger rum 5 mars till 5 april.
Din förening eller församling kan boka redan nu
abrigo2000@hotmail.com

Berättelsen om mitt liv

Thais har just fyllt 17 år och är mamma till Thaïssa, en charmig tvååring, som är hennes största glädje, och enda familj. "Tar de henne ifrån mig vet jag inte vad jag tar mig till", säger hon ibland och då rinner tårarna. Annars är hon nästan alltid glad och trivs på Abrigo. "Så här länge har jag inte bott på samma plats sedan jag var sju år", säger hon. Och så är det; hennes liv har bestått av många förflyttningar, de flesta orsakade av att hon rymt från barnhem och andra institutioner. Det har gått ut över hennes skolgång. Hon har, med knapp nöd, fått ut betyg från tredje klassen i folkskolan. Men

nu är hon i full fart med sina studier. ”Jag kanske inte har studerat så mycket, men det betyder inte att jag inte kan skriva. Jag älskar att skriva”, säger hon med emfas. ”Jag kanske rent av skulle kunna bli författare?” ”Bra idé”, säger jag, medan jag försöker städa upp på mitt skrivbord inför semestern. ”Vi gör så här: Du skriver en berättelse som du får visa mig när jag kommer tillbaka. Du har fyra veckor på dig.” ”Vad skall jag skriva om?” ”Jag tycker att du skall berätta om dig själv.” ”Ja, det gör jag!” säger hon glatt, och tillägger sedan högtidligt: ”Jag skall skriva något som jag skall kalla Berättelsen om mitt liv.” Här följer hennes berättelse, alldeles så som hon skrivit den.

När jag var en månad gammal gav min mamma bort mig till tant Jussara, som brukade ta hand om barn i trakten när deras mammor inte hade någonstans att bo. Tant Jussara har många gånger berättat för mig hur min mamma sökte upp henne för att fråga om jag kunde få stanna några dagar eller högst en vecka medan hon försökte skaffa sig ett jobb och en plats att bo. Tant Jussara var tveksam och ville först inte ta hand om mig. Hon tänkte på allt besvär hon skulle få med att vänja mig vid nappflaska. Mamma grät och sa att hon inte ville lämna mig till barnhemmet, för där hade hon själv fått växa upp och det hade varit hemskt. Och hon lovade att hon skulle komma tillbaka för att hämta mig, så snart hon fått ordning på sitt liv. Men hon kom aldrig tillbaka och jag vet inte var hon finns. Kanske tänker hon på mig ibland. Jag hoppas att hon gör det. Jag tänker ofta på henne.

Vi var fem barn som bodde hos tant Jussara. Vi räknade varandra som syskon, det gör vi väl på sätt och vis fortfarande. Och vi kallade tant Jussara för mamma, fast det visste vi förstås att hon inte var. Huset var litet, ett enda rum, avdelat med ett draperi. Vi barn på två madrasser på golvet, och bakom draperiet stod tant Jussaras säng och hennes byrå. Köket låg utomhus, efter ena väggen, men med ett tak över. I rummet fanns en soffa, ett klädskåp, en tv och så kylskåpet, som tant Jussara hade köpt begagnat och som hon var väldigt stolt över. Det blev väldigt trångt på kvällen när vi lagt ut madrasserna.

Tant Jussara tjänade pengar genom att hjälpa folk med tvätten, hon tog städjobb och sålde kakor på torget. Vi fick hjälpa henne att sälja, men baka ville hon göra själv, då fick vi hålla oss undan. Det är svårt att förstå hur hon klarade av att försörja oss. Jag vet att hon fick paket med ris och bönor från grannarna och så avlagda kläder, förstås. Jag har faktiskt aldrig haft en klänning eller ett par byxor som varit nya. Vi var fattiga, men det var inget vi tänkte på eller bekymrade oss över. De flesta andra i kåkstaden hade det inte mycket bättre än vi.

När jag var sex år hände något som jag inte riktigt kan förklara. Jag förändrades, och ville inte längre hjälpa till med arbetet hemma utan stack iväg och var borta hela dagen för att leka med segeldrakar och sparka fotboll. Och efter en tid började jag göra något riktigt hemskt, jag började stjäla från min fostermamma. Pengarna som jag stal gav jag till andra barn. Jag använde dem aldrig för att köpa godis eller sådant till mig själv. Tant Jussara kom på mig flera gånger och jag grät och lovade att aldrig göra om det, men efter någon vecka var det lika illa igen, och till slut förklarade tant Jussara att hon inte ville ta hand om mig längre. Hon lämnade mig till några släktingar som jag aldrig träffat tidigare. De här släktingarna hade inte velat hjälpa min mamma, men nu skällde tant Jussara ut dem och sa att det var deras plikt att låta mig bo hos dem och att jag kunde göra rätt för mig genom att städa och springa ärenden. Jag grät mycket men förstod att jag hade mig själv att skylla. Jag kom till folk jag inte kände, och som inte tyckte om mig. Mannen i familjen var kusin till mamma, och han bodde där med sin fru och två söner, som var mycket äldre än jag, nästan vuxna.

Jag hade börjat i första klassen i en skola, som låg alldeles i närheten, och där studerade jag tre timmar varje förmiddag. På eftermiddagen skulle jag städa och diska och se till att maten var uppvärmd när familjen kom hem framåt kvällen.

Huset var ganska stort och först var jag imponerad och tyckte att jag hade fått det bättre. Men mina släktingar var inte snälla mot mig och pratade knappast med mig. Och de drack sockerrörsbrännvin och då blev det ofta bråk och skrik långt fram på nätterna.

En kväll, några månader senare, blev det strömavbrott. Jag var ensam hemma och blev mycket rädd när det plötsligt blev alldeles mörkt omkring mig. Plötsligt hörde jag att någon kom in i rummet och tog tag i mig. Jag kände på hans händer att det var en man. Först blev jag glad över att jag inte var ensam hemma, men sedan blev det hemskt för han började dra av mig mina kläder och höll för min mun för att jag inte skulle skrika. Det var första gången någon förgrep sig på mig. Det var inte någon av pojkarna, utan deras pappa. Och sedan kom ljuset tillbaka och i samma stund steg hans fru in i rummet, hon tittade först på mig och sedan på sin man. Därefter gick hon fram och gav mig en örfil och knuffade ut mig genom dörren och slängde mina kläder efter mig. Jag tog mina kläder och smög mig undan för jag var rädd att någon skulle se mig. Först när de släckt ljuset och gått och lagt sig vågade jag mig fram. Jag väntade tills de började bli ljusst och då började jag springa därifrån och tog mig tillbaka till tant Jussaras hus. Det var ingen hemma men jag såg att det fanns folk i grannhuset och jag gick dit och berättade allt för tanten som bodde där och hon tog kontakt med Barnavårdsnämnden som kom och hämtade mig och förde mig till ett Barnhem. Jag trivdes inte alls. Där var massor med barn i alla åldrar och väldigt bråkigt och smutsigt. Det var hemskt och jag rymde flera gånger, men blev alltid förd tillbaka.

Det var inte under något av mina rymningsförsök utan på själva barnhemmet som jag blev våldtagen. Och han som gjorde det arbetade där. Han hette José men alla kallade honom för Zezão för han var väldigt stor och tjock. Han hade pratat med mig flera gånger, och en gång försvarade han mig när några av de andra barnen bråkade med mig. Och så en kväll kom han fram till mig och pratade, precis som om vi var vänner på riktigt och plötsligt bad han mig att hjälpa honom att städa i rummet där han bodde. Jag blev glad över att han frågade mig. Men när vi kom in i hans rum låste han genast dörren och sedan våldtog han mig. Det gjorde ont och jag blödde mycket. Efteråt sa han att det skulle gå illa för mig om jag berättade det för någon. Men jag berättade det i alla fall för föreståndaren på barnhemmet. Och Zezão kallades till ett samtal, men han nekade och sa att jag ville hämnas på honom. Ingen trodde på mig. Jag rymde igen, men nu var det ingen som letade efter mig. Det var nog glada över att jag försvann.

Det var därefter jag började prostituera mig. Det gick till så att någon plockade upp mig och förde mig till sitt hus och så fick jag stanna där några dagar, och fick bada och äta och ibland pengar, men efter två eller tre dagar fick jag gå. Jag blev bjuden på sprit, och därefter drack jag alltid sockerrörsbrännvin när jag gick ut med män, för då blev det lättare. Och så där höll det på. Jag var redan 12 år, och jag borde ha haft bättre vett.

Vid den tiden lärde jag känna folk från en kyrka i närheten, och jag pratade mycket med dem och

började förstå saker som jag inte tänkt på tidigare, men trots det fortsatte jag att dricka, spela på spelautomater och prostituera mig. Vid en polisrazzia åkte jag fast och eftersom jag var minderårig fördes jag till ett ungdomshem, men där var det ingen större kontroll. Det var aldrig någon som upptäckte att jag stack iväg på nätterna och återvände först i gryningen.

Något år senare förstod jag att jag var gravid och då var jag redan i sjunde månaden. När min dotter Thais föddes överfördes jag till ett hem för unga mammor. Jag vet inte vem som är hennes pappa. På min födelsedag, när jag fyllde 15 år, flydde jag hem till min fostermamma Jussara. Hon vill gärna hjälpa mig, men är sjuk, och mina fostersyskon är fortfarande arga på mig, för de tycker att jag uppfört mig illa. De har rätt, och jag erkänner att allt som gick fel berodde på mina egna val. Jag skyller inte på någon. Nu när jag blivit äldre ser jag på mitt liv på ett annat sätt. Jag får lägga det gamla bakom mig, och börja leva för framtiden. Först måste jag studera, och sedan skaffa mig ett arbete så att jag kan försörja mig själv och min dotter.

Abrigos arbete stöds av

Abrigo Rainha Sílvia - plusgiro 90 40 45 - 2

abrigo2000@hotmail.com

www.abrigo.se